

גדעון תלפז : הדוכס, הנסיכה והשועלים

הם פרצו פנימה, לדירה השקטה והרוגעת, תוזוים, מוצתים, סוחפים בכנפיהם פיסות לילה יבש, זמַרמה לאחר שחדלה לנגן, והפלי הנהדר, שירכיו צופו דר, בידיה, והצלילים היו מפוזים בחדר.

„אל תקום עוד“, אמרה.

„אני לא קם“, אמרתי. „נגני. אני לא קם עדיין“.

„זה לא תופס אותך“, אמרה.

„אני מלא הערצה לזה“, צחקתי. „ואני לא קם עדיין, ואת יודעת“.

אבק הכוכבים נשפך מבעד לחלון המרובע, הפתוח, בינות לבדי האקליפטוס. הלילה דקר את שרשי הלב במועקתו ובניחושיו. לא ציפיתי לבואם. לא הלילה.

„רצייתי רק לדגדג את עצמי באושר פעוט, ביום־ההולדת שלי“, אמרה.

„את לבנה ומאושרת, נסיכה“, אמרתי. „ואת נסיכת־הנסיכות“.

„אני מאושרת מאד ויש לי יום־הולדת שמח מאד, והייתי יכולה לרטש לגזרים את הגיטרה הזאת, עכשיו“, אמרה.

היא עמדה על סף הבכי, והיתה שקטה ורוגעת.

„יש לך כבר שתי צלקות“, אמרתי. „שתי צלקות הן שתיים יותר מדי“.

„אני מאושרת“, אמרה. „אני מאושרת כל כך!“

„חדלי“, אמרתי. „את מאושרת“.

„אני עושה כל מה שאתה אומר, דוכס“, אמרה. „ואני הולכת למות“.

מבחוץ יכולתי לשמוע את קולות המכוניות על הכביש, אבל לא ציפיתי לבואם.

„נגני את יחי המטאדור“, אמרתי.

„אנגן, דוכס“, אמרה. וכל העת דיברנו בשפתה.

„אני אעצום את עיני“, אמרתי. „ואחשוב על הזירה המגודרת והעגולה, על אלפי האנשים הגוחנים ורוגשים במושביהם באצטדיון, ועל השוורים ארוכי־הקרניים, ואני אראה אותו פוסע שם, מלכותי בגלימתו האדומה, זקוף, נוקשה ובלתי־מנוצח, שם בזירה“.

„אל תזכיר אותו עכשיו“, אמרה.

הבטתי בה.

„בסדר“, אמרתי. „בלעדיו עכשיו“.

„יש לי יום־הולדת שמח“, אמרה.

„ואת מאושרת“, אמרתי.

„ואני מאושרת“, אמרה.

„אמרי באזני המלאכים“, אמרתי.

„אני מאושרת ואני מאושרת ואני מאושרת“, אמרה באזני המלאכים.

„נגני את יחי המטאדור“, אמרתי. „עכשיו את יכולה“.

„נוכל ללכת לפינק“, אמרה.

„לא“, אמרתי.

„יש שם נרות בפיות של בקבוקים ותקליטים טובים של מאהליה ג'קסון“, אמרה.
 „נגני את יחי המטאדור“, אמרתי, ואז שמעתי את צילצולם, ואחר־כך שמעתי איך
 בעלת־הבית שלי מנסה לעצור אותם בפתח, ואחר־כך שמעתי את נקישותיהם על
 דלת הדרי.

„רגע“, אמרתי להם, מעבר לדלת, והם חיכו עד שפתחתי להם: אמידוף ורמי,
 ראוביק ודני והנערות, חמים וסוד הלילה בתוכם.

„היי“, הם אמרו.

„היי, אמידוף ושות“, אמרתי. „הפנסו. אתם מעלים אדים“.

„לא ידענו שהיא כאן“, אמר אמידוף.

הם עמדו שם בחבורה, דרוכי־מנוחה ומוכנים לקראת הלילה ונפלאותיו, ועדיין
 היתה ביאתם בלתי־צפויה ומביכה.

„זה בסדר“, אמרתי. „לג'ודי יום־הולדת, ורק עכשיו התכוננו לגשת אל מיי־באר
 או פינק“.

„לא רע בתור התחלה“, אמר רמי, לועס את גומי־הלעיסה, והגצים רושפים מעיניו.

„יש לך חולצה יפה, איש“, אמרתי.

„מה אתה אומר?“ אמר, לועס־לועס, „מה אתה אומר?“ והמלים ניתזו מפיו
 פריכות ועגולות.

„מחרתיים אני טס“, אמר אמידוף, דמום כמעט.

„באמת?“ אמרתי ורוח קרה חלפה בלבי.

„באמת־התורה, רודי“, אמר. „נוכל לנסוע מסביב, עד הכביש של הולילנד“. הוא
 הביט בי.

„גדול“, אמרתי, ודממתי.

„כל ירושלים שוכבת תחתך, מעל הכביש של הולילנד“, אמר אמידוף. „עוזב
 לשלוש שנים“.

„נוכל לנסוע כל הלילה“, אמר רמי. „למה לא ניסע לנהריה או לטבריה?“

„לג'ודי יש יום־הולדת“, אמרתי.

„רואים“, אמר רמי.

„טוב שרואים“, אמרתי. „כבודו מלך־מלכי־הינשופים“.

„כפתר את המכנסיים“, אמר רמי.

„היה לכם ערב מוזיקלי, הערב“, קרץ ראוביק.

„היה“, אמרתי.

„נוכל לנסוע לתל־אביב, למסיבה של מיקו“, אמר דני.

„נוכל לעשות הרבה דברים“, אמר אמידוף. „יש לנו רצון טוב“.

„למה לא?“ אמרתי.

צנופים ודחוסים, מפזרים אברים מגוף לגוף, ישבנו, בעשרה, בתוך השברולט המלכותית, הרחבה והארוכה, המוארת והמפוארת, שגלשה על הדרך, סילונית, נהדרת, פולחת את הלילה השותק והמעיק, בולעת את סאונה, חולפת כמשק כנפי מלאכים. אמידוף ישב ליד ההגה ועיניו על הדרך הנגמאת ומתמסרת בצמאון, שטופת פנסי־מכוניות, מיוחמת ושוקקה, נדרסת בגלגלינו הכבדים, נאנקת בגניחות־רוויה, ומתיחמת מיד מחדש, פרועה ותאוותנית. חלפנו כמשב של רוח, סופגים לתוכנו את תענוגי המהירות, ההינתקות מן הקבוע־ועומד, הטיסה אל המרחבים המפולשים, קלים, משוחררים, פתוחים לקראת הלילה, הלילה השותק והמעיק. בתחילה היינו במי־באר, פשקנו את הווילון הרחב, הסוגר על הפתח, ושטפנו פנימה, לתוך הבולמוס האפלולי, הצונן, שרק גרות גוססים האירוהו, מפיתים עשן לתוך עינינו, עד־דמעות, והמקום היה סמיך ומכושף, בדלפק ובפינות החשאיות. ג'ודי הובילה אותי לשולחן, בפינה אפלולית, שצללים ריקדו על קירותיה את מחול שעירי־העזאזל הסבואים.

„לא רציתי את זה כך“, היא אמרה.

„נשתה“, אמרתי. „היום יום־הולדת שלך“.

„נשתה“, אמרה. „אבל לא רציתי את זה כך“.

למנו את המשקאות שקופיות קרח שיקשקו בתוכם, ומיצצנו בעינינו מעשן הנרות, וראינו את הצמדים העושים את הצ'א־צ'א־צ'א בהתנופה תחתוניות הנערות, בחשיכה המוארת ברפיון, ובבוא הבחורים אל סודן העלוט, הרוטט והמפרפר, בחשיכה המוארת ברפיון, והם פקוה־עיניים, והמנגינות לוחכות זו את זו, נלפתות זו בזו, וסובבות, נמהרות, מסחררות ומשחררות, ועישנו ושתינו, ועישנו ושתינו, והבחורים רקדו ורקדו, והנערות בזרועותיהם, בחשיכה המוארת ברפיון, ואחר־כך פרצנו אל הדרך, כובשים אותה תחתינו, מאוינים לאנקותיה בעיקולים החדים, בנטות המכונית פעם כה ופעם כה, וגלגליה פולחים את האוויר, וכולנו נופלים לאותו צד והנערות עלינו, ואורות העיר מצדנו ומתחתינו, ואדי היין חודרים אל ראשינו, וחום הנערות הרוכבות על ברפינו, מתחת לתחתוניותיהן השחורות, פושט ומפעפע בגופינו.

„נרד כאן“, אמרה לי ג'ודי בשפתה, והרוח גנבה את מלותיה מהחלון. „אינני רוצה לעשות זאת שוב ושוב“.

„ניסע“, אמרתי. „היום יום־הולדת שלך“.

„הם ישתפרו, יתהוללו וירקדו את השגעון הזה כל הלילה“, אמרה.

„למה לא?“ אמרתי. „הם צעירים ולבנים ונקיים, והם הדור הצעיר של עמורה“.

„אינך אוהב את זה“, אמרה.

צחקתי.

„הפוך אותה“, זעק רמי ממקומו, „הפוך את המכונית המתורבתת הזו! אני פוקד

עליך, אמידוף, אל תוך הוואדי! אני רוצה לקרוא עלינו בעתונים של מחר“.

„שתוק“, אמר דני. הוא ישב לידי, והרוח דיבללה את בלוריתו, והוא שתק כל עת

הנסיעה. "היתה לי פרסומת טובה עד עכשיו", אמר.
 "כלכלן אחד יותר, כלכלן אחד פחות. הפוך אותה!" צווח רמי.
 "שתוק, אני אומר לך", אמר דגני בעצבות.
 אמידוף עצר את המכונית על רחבת הולילנד. סבבנו את כל העיר, ועכשיו יכולנו לראות את אורותיה מרצדים מתחנינו.
 "שלוש שנים", אמר אמידוף.
 "בטח תהיה לך מכונית גם שם", אמר רמי, בקולו הצרוד.
 אמידוף לא שמע אותו.
 "אני נולדתי כאן, אבי נולד כאן. חמישה דורות", אמר, אטי, לאָה.
 הבטנו על העיר השותקת, המכווצת תחנינו בשלל אורותיה, עצובה ויפה ומכלת לב. יכולנו לראות את פנסי הרחובות, ואת אורות המכוניות החולפות בהם, ואת כתמי האש הקפואה בחלונות בתי האבן הגדולים, ויכולנו לשמוע את הצלילים החרישיים החומקים מהבתים ומהרחובות, מופי־השנים, אל הערפל הפחלחל הנע תחנינו, אצילי, שלו, מתון־מתון. רוח קרירה ועצובה נשבה מן ההרים, מאחורי המלון, והעיר נראתה לפתע קטנה ובודדה.
 "הזקן משתוקק שאקבל שם את התואר. זה עושה רושם אם זה בא מאוניברסיטת קולומביה. קרלומביה!" אמר אמידוף. "אני הוא היורש של הבנק, ולמלו, יש לו כל הזכויות לדרוש זאת ממני".
 אמידוף השתתק והסב את עיניו אל ראשי ההרים הדוממים.
 "מדוע לא עשני הסנדלר?" שר רמי הנבזה בקולו של אמידוף. "מדוע לא אבי הוא הלבֵּר?"
 אמידוף הביט בו. "לפעמים יש לי חשק להרוג שלושים כלבים משוגעים בצהרי היום", אמר.
 "ניסע", אמרתי ולחצתי את ג'ודי אל לבי ולכדתי את ניצוצותיה הפורחים.
 "ניסע", אמר אמידוף. "ניסע, ניסע!"
 "אנחנו מתחננים עם הדרך", אמרתי אל הרוח וזכרתי את לילך, בתוך הרוח החולפת ומכה על מצחי.
 "למה אתה לא מתחתן, רודי?" אמרה לי.
 "אה, מה זה מפריע לך?" אמרתי לאחותי הקטנה.
 "זה מפריע", אמרה. "זה מפריע אתם מתיבשים. אתה ושי".
 כשהבאתי את ג'ודי בפעם הראשונה, התחילה כבר השבת. לילך ישבה על המדרגות, מעיינת בשבועון מצויר, והקיוסק היה סגור.
 "ובכן, צ'וצ'א", אמרתי.
 "מא מדליקה נרות", אמרה ועיניה מצומצמות כדי קווים דקיקים ומרוכזים, וג'ודי נכנסה פנימה.
 "תגידי כבר", אמרתי.

היא לא הביטה לעברי.

„כן או לא?“ אמרתי.

„תפיל מטבע“, אמרה.

„שואלים אותך, צ'וצ'א“, אמרתי.

„לא“, אמרה לילך. „לא, לא“.

„דיברת“, אמרתי. „דיברת“.

„זו תהיה אותה הטעות שבא ומא עשו“, אמרה. „לא תוכלו לנגוס מאותה עוגה“.

„תנשכי את הלשון שלך“, אמרתי. „ותירקי שלוש פעמים הצדה“.

„אני אזדקן לפני זמני והמשיח יבוא אחרי“, אמרה. אחר הביטה בעיני ושאלה:

„מן האניה?“

„כן“, אמרתי.

„תיאירתי לעצמי“, חייכה אחותי הקטנה, לילך. „יפה אבל עצובה“.

„יש לך חושים חדים, צ'וצ'א“, אמרתי.

„מא גמרה לברך. תוכל להיפנס“, אמרה.

וכשנכנסתי ראיתי אותן, את שתיהן יחדיו. מא חייכה אליה והושיטה לה את ידה

ואמרה לה דברים יפים ומלבבים, ואני ידעתי שזה אבוד, אבוד.

בבוקר לקחתי אותה אל הצריף של הזקנים. סבא ישב כדרכו הדור, רגוע, חייכני

מתחת לזקנו הלבן, שקוע בספריו הקדושים והעתיקים, וקופסת־הקרן לטבע־

ההרחה, ששי ואני הבאנו לו, מפיאצה דה־ספאניה ברומא, מונחת לפניו, על הספר

הפתוח.

„אל תושיטי לו את ירך“, אמרתי לה בשפתה, „ואל תיעלבי אם לא יביט בך“.

סבתא הגישה בטנים קלויים ורימונים חתוכים, ובחנה אותה בעיניה השחורות, עיני

שדכנית זקנה ועשירת־נסיון.

„קצת נמוכה בשבילך“, אמרה סבתא בשפתנו, „אבל יש לה דברים אחרים. מה

עושה אביה?“

עתה הסיט סבא את עיניו מספרו והעיף בנו מבט, במצודד. מעליו, על הקיר,

תלויה היתה תמונת בא, בקבוצת מכבי־אבשלום, ובא היה אז בגילי, לבוש חולצת־

פסים, בעל פאות־לחיים ארוכות ומשופם, עיניו שחורות ונוצצות וחיוך דק נח על

שפתיו. תפקידו היה אז תפקיד בלם, ובאותן שנים היה שחקן־הכדורגל הטוב ביותר

במושבה. מעל הפתח, בתוך שיש סדוק ומוריק משנים, בולטת היתה עוד הכתובת

אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, שסבא קבע אותה, כשבא היה תלמיד

בית־הספר „נצח ישראל“.

„סינימה“, אמרתי. „היא באה מניו־יורק ללמוד עברית בארץ“.

„היא לא נראית כמו בתו של פושט־נבלות“, אמרה סבתא.

סבא החזיר את עיניו לספרו ותיקן את תנוחת משקפיו, שמחוברות היו לאזניו

בחוטי־ברזל, מעשה־ידי, שלה קמצוץ טבק מהקופסה והקריבו אל נחיריו.

„אתה תהיה פיקח“, אמרה סבתא.

„כן, סבתא“, אמרתי.
 „ולא תמכור את עצמך בזול“, אמרה סבתא. „אתה שווה הרבה עם כל השנים שלמדת באוניברסיטה“. היא עמדה לידי, צלחת הרימונים בידה האחת ובשנית שמה את הכיפה על ראשי.

„אני יכול להוריד את הרעפים, כדי לשים את הסכך לסופה“, אמרתי.
 „בשבת? סבא התעורר ונעץ בי את מבטו החודר מעל למשקפיים, שנשמטו על חטמו.

„לא התכוונתי עכשיו“, אמרתי.
 „תאכל רימונים ואל תסובב את השיחה, חכם“, אמרה סבתא.
 „כן, סבתא“, אמרתי וצבטתי כמה גרגרים והשלכתים אל פי. השבת היתה חמימה וזיוונית בשעת-בוקר תמימה זו, ובגינה הקטנה שליד הצריף הישן דלקה השמש בפרחים הסגוניים, ובעיניה של ג'ודי הבריקה האהבה, והצפרים רכבו זו על זו בעצי התפוז, בפרדס שממול.

„אני מתפללת בשבילכם“, אמרה סבתא. „אני מתפללת בשביל שי, שיהיה זמר גדול ושיחזור מרומא עם כלה עשירה ויפה, ואני מתפללת בשבילך, שתלמדו לא ללכת בדרכים של אביכם“.

„תני לו בטנים“, סבא אמר, „ושיברך שהפל־נהיה-בדברו“.
 „בכיתי נהר או“, אמרה סבתא.

דהרנו למסיבה של מיקו, צפופים בתוך המכונית הרחבה המבתקת את החשיכה ובולעת את המרחקים ומשאירה אותם מקופלים מאחוריה, והרדיו ניגן את הצלילים המשלהבים, צלילי הריגוש והציפיה, מאותה תחנה רחוקה, שמעבר־לים, והם הגיעו אלינו חמים ורטובים, מעבר־לים, בוקעים מתוך הרוח המצלילה על פנינו, בדרכנו מירושלים לתל־אביב. נסענו עדיין בפביש המתפתל על צלעות ההרים, מגבירים את המהירות ודבקים במיקצב השטני של הצלילים הרחוקים והמקסימים, שמעבר־לים.

„אלה חיים!“ התחמם רמי. „מכוניות, חתיכות, בארים! מה עושים כל האחרים, איך הם יכולים להעביר את הלאכול־לשתות־לישון המזופת שלהם?“

„צ'א צ'א צ'א“, אמרה הנערה החבוקה בזרועותיו.
 „איך אמרת?“ אמר לה, לועס־לועס, ועיניו גחליליות־מגולגלות.

„צ'א צ'א צ'א“, אמרה שוב, פותה ונבובה.
 „דבר גדול אמרת“, אמר לה. „על שלושה דברים העולם עומד, על צ'א, על צ'א, ועל צ'א“.

„הוא רודף אחריך“, אמר דני, כשהיינו באמצע מעלה־הקסטל.
 „ראיתי אותו“, אמר אמידוף, מביט במראה שלצדו. „נוסע כמו משוגע. על פי התהום“.

„תן גז“, אמר ראוביק. „הוא לא יוכל להשיג אותנו“.

„אנחנו במאה־ועשר“, אמר אמידוף בשלווה. „גם אם ישיג, הוא לא יוכל לעשות לנו שום דבר“. והמכוננית עפה, ירויה וזנוקה, לפי הצלילים המשגעים, שמעבר־לים. „סע מהר, יותר מהר, יותר מהר!“ צעק רמי. „אני רוצה להרגיש שאני חי ולא רק קיים. יותר מהר, יותר מהר, יותר מהר!“ והצלילים הסוחפים, המכושפים, היו הצלילים שמעבר־לים, ואנחנו טסנו סילוניים וחדים ובורקים. אבל הוא השיגנו, לבסוף, בתום מעלה הקסטל, בצפירה חדה וממושכת. העמיד את אופנועו לפנינו, וירד, בכומתתו הלבנה ובעיניו הקטנות, נטולות המבע, והציץ לתוך המכוננית הנושפת ורותתת, נפגעת עד עמקי לבה, כסוסה אצילה שדהרתה הופסקה בעיצומה וקצף מלבין על רעמתה.

„תעודות!“ אמר השוטר לאמידוף, שישב ליד ההגה.

„זוהי מכוננית עם מספר דיפלומטי, אתה לא רואה?“ אמר אמידוף באטיות לאָה.

„אני רואה“, אמר השוטר, וקולו היה יבש ויגע.

„ובכן?“ אמר אמידוף ברשול.

„תעודות“, אמר השוטר. „מאיין לי שלא גנבתם את המכוננית הזו?“

„אבא שלי“, אמר רמי. „איפה אתה מנמנם עכשיו? למה אינך פה לשמוע מה אומרים על הבן שלך?“

„ראיתי כבר פיקחים מכס“, אמר השוטר והביט בנו בעיניו נטולות־המבע. הרוח הקרירה גלשה אלינו מהפסגות הצחיחות והמסולעות של הרי יהודה, אל עבר הגיא שיערות־אורן רכים נטועים במורדותיו. הלילה שתק כקונכיית־ימים, והכוכבים היו עייפים ורחוקים, אי־שם, מעל לפסגות ההרים.

„פנים של גנב יש לנו?“ אמר רמי.

„תפסיק“, אמר ראוביק. „הפנים שלך לא אומרים דבר אחר“.

אמידוף הראה לשוטר את התעודות. היה כבר סמוך לחצות של לילה מחודד, רווי מועקה מנקרת־חזה, ואנו חשנו עצמנו כל העת כשועלים רעבים הנוודים כל העת מסביב לפרם ואינם חודרים פנימה. היינו בחוץ, בחוץ. השוטר החזיר לאמידוף את התעודות, התנצל וחזר לאופנועו. ועמד והביט בנו, עת עקפנו את אופנועו וחזרנו לדהרתנו הישנה, לאורך הדרך.

„לנצה יחי אביך, קונסול־הכבוד אמידוף“, אמר דני.

„תחי ניקרגואה“, רמי אמר, „כל הכבוד, ניקרגואה“.

„יש לנו יום־הולדת שמח“, אמרתי לג'ודי, והצלילים היו הצלילים שמעבר־לים.

בארבעים דקות בלענו את הדרך מירושלים לתל־אביב, וחפזנו אל דירתו של מיקו בכיכר שבצפונה של העיר, וכבר היו הנערות שולפות את מראותיהן ומושחות את שפתיהן ומיישרות את שערן ומציירות את עיניהן ומתנשמות עמוקות.

מיקו קיבל אותנו על הסף ושרוליו חפותים שלוש־רבעי, ובפיו החיוך המפוקח והעייף, וההלילה כבר היתה רוגשת, בתוך האור המסנוור שנשפך לכל העברים מנברשות־הבדולח העשויות אשכולות נוטפים טיפות להבה קפואה, בתוך האור

הסוּחף עֲד־כֹּלֹת, במוקד הבעירה שאינה־גוססת, בתוך הסיבובים הזוהרים והפירכוסים הנעלמים, המצמררים ומשעבדים, המגחילים את הדם השותה, הרוקד, הדופק, השוחר את המיצוי הסוער, הלוהט, עד תום, עד תום, עד בוא אל לב־כל־הסודות, עד קֶץ־כֹּל־הפלאות־והנפלאות, בין ארץ ושמיים. הבטתי על אמידוף ורמי, ראוביק ודני והנערות, וראיתי אותם עומדים בחבורה על הסף, שוקקים כשועלים הקטנים ועיניהם בולטות ומביטות בנאספים וכלות.

„מי היצורים המוזרים הללו, מיקו?” שאלה בתמהון נערה צעירה, אסופת־שער, שישבה על ספה מרופדת בחדר־הכניסה, חבוקה בזרועותיו של גבר אדום־זקן ובעל עיניים סבואות, ובידה כוסית־ענק.

„אורחים קדושים”, אמר מיקו.

„אה”, אמר אדום־הזקן, „ירושלמים לבנים שיצאו לגולה”.

„כמה הם מוזרים”, הנערה אמרה. „תראה איך הם מביטים”.

נכנסנו פנימה. היו שם כשמונים ראש ויכולתי לזהות בתוכם שני משוררים צעירים, שחקנית אחת מפורסמת, שלושה עתונאים, בנו של בעל תעשיית מכונות, משפטן אחד וכמה תיירים אנגלו־סקסיים, שצחקו עם שתי דוגמניות שחורות־שער.

„דוכס”, לחשה לי ג'ודי, „זה מזכיר לי את המאורה של קווינסי בפינת הארבעים־ושתים וברודביי”.

צחקתי.

„זהו סניף של פונדק האשליות־האבודות”, אמרתי.

אחדים רקדו, אחדים היו שרועים על הספות והשטיחים ואחדים הסתובבו ליד שולחן־המשקאות. והפולחן היה בעיצומו, והאור נטף, מסמא וקר, מאשפלות־הבדולח הגבוהים, והתקליטים התנגנו, צוחקים ועצובים, וחכמים כל־כך.

„היי, ג'ודי. למה לא נרקוד ריקד קטן?” אמר אמידוף.

היא הביטה בי.

„למה לא?” אמרתי וניענעתי בראשי.

קל מאד היה ללכת לאיבוד בתוך הדירה העצומה הזו. הכל היה בה מפואר עד להכחות עיניים. ג'ודי הלכה עם אמידוף, ואני קלטתי בבת־אחת את כל הרעש והעשן והיין והאור ויצאתי למרפסת הענקית, נשען על מעקה המזרקה הקטנה, שהתיזו מים בסילונים דקים ומצחיקים, מתוך הפתחים הסמויים והגלויים בגופו של פסל אשה מעורטלת. הלילה היה לח, במקום הזה, וחשתי את זיעתי הצמיגה על ערפי וחזי. גם באותו ליל־שבת להט האוויר ולחותו דבקה בגופייתי.

„זה הבית שלי”, אמרתי לה. „כאן נולדתי, ועל הנדנדה הזו גדלתי כי לא היתה לי עללת־ילדים, ובמיטה זו הצילה אותי מא. כשחנקתי את עצמי בפעם הראשונה”.

„מתי זה היה?” שאלה ג'ודי.

„כשהייתי בן שמונה חדשים, אני חושב, וכבר אז רציתי להתאבד”, אמרתי. „מא מצאה אותי שחור ולא־נרשם לגמרי”.

„הוא היה תינוק עליו ומשונה“, אמרה מא. „היה לו רק חלום אחד, לירות בתותח אל העננים, לקדוח בהם חור ולקשור אותם אליו בחבל, כל פעם שהלך לבית-הספר.“

„היו לי גם חלומות אחרים, מא“, אמרתי.

„היו לך“, אמרה מא.

„היו לי גם חלומות אחרים“, אמרתי.

„לו רק יכולתי לבנות בית חדש“, אמרה מא. „כשאביכם הביא אותי לכאן היתה כאן שממה ורק השועלים הפריעו את הדממה בלילה.“

„עכשיו אין כאן שממה“, אמרתי.

„עכשיו אין כאן שממה“, אמרה מא. „עכשיו הבית זז.“

„האדמה שוקעת“, אמרתי. „זו האדמה.“

„לא“, אמרה מא. „הבית מתמוטט.“

„יהיה לנו בית חדש“, אמרתי. „רק שאגמור את הלימודים.“

„בוודאי יהיה לנו“, אמרה. ולא הביטה בי.

„בית חדש ומפואר“, אמרתי. „ואת יודעת.“

„בוודאי“, אמרה מא, „בוודאי, רודי“, ולא הביטה בי.

בפינה החשוכה של המרפסת גחן גבר כסוף־צדעיים על אשה צעירה בשמלת־נשף שחורה ואמר לה דברים שלא הייתי צריך לשמעם. סבבתי ונכנסתי פנימה. השחקן הצעיר שר את מארינה בקול צרוד וסבוא, מנסה לגבור, בלא־הצלחה, על צלילי ההיי־פיי, שבקעו מכל הפינות. עמדתי שם וקלטתי בנחירי את ריח היין והחשק, את עשן הסיגריות היקרות ובושם הסואר דה־פארי, וראיתי בעיני את ניצנוץ התכשיטים הזוהרים, הענודים על הנערות, בשמלות היקרות, ואת ברק בקבוקי המשקאות האחוזים בידי המשתכרים, ושמעתי באזני את שיחתם הנבונה והעליונה של התקליטים, שמילאה את כל הדירה, ואת תיפוף הרגליים העירומות על השטיחים הפרסיים, שהלילו את פני הרצפה הנכלמת, נוכח אשכולות־הבדולח המאירים. עמדתי שם והבטתי והבטתי עד ששמעתי את הצלצול מהדלת החיצונה. ניגשתי ופתחתי את הדלת. איש קשיש עמד שם בבגדים מהוהים ומקומטים. „הבאת?“, אמרתי לו.

„כן“, אמר. „עשיתי את זה מהר?“

„כן“, אמרתי לו. „עשית את זה מהר.“

„לקחתי מונית מיוחדת, רק כדי להגיע מהר“, אמר. „אני עובד אצלך.“

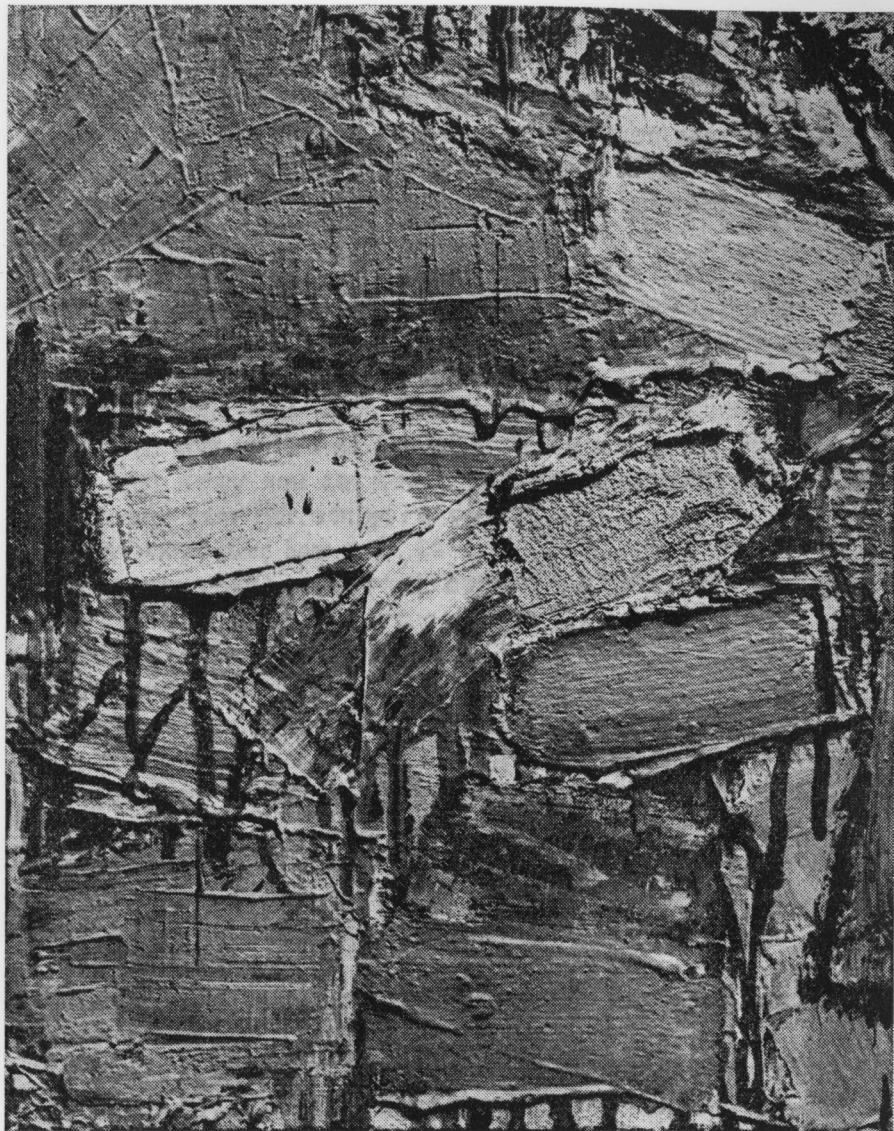
„טוב עשית“, אמרתי לו.

„איפה הוא?“ שאל.

„עסוק“, אמרתי.

„לקחתי מונית מיוחדת“, אמר. „הוא צילצל להביא לו את זה מהבאר במהירות.“

„תן לי“, אמרתי. „זה יהיה בסדר.“

מתי בסיס : ציור שמן (1960)

„מתנה בשביל הבחורה היפה שמצא כאן“, אמר וקרץ לעברי.
הכנסתי אותו פנימה. מיץ, אדונו, בעל המזללה, היה עסוק מאד בנסיון חשאי להרים את תחתוניתה של השחקנית המפורסמת. מאחור, כשהיא מעמידה פנים שאין היא חשה בכך, אף שפל הנוכחים עקבו אחר הנעשה בחיוך עצור. ברגע זה הצליח להרים את השמלה, וירכיה של האשה הוזחרת נחשפו, חטובות ועוצרות־נשימה, והפל מחאו כף, והיא הזרימה סומק ללחייה ממיכליה הסמויים, והיה חג גדול לכולם.

„אתה רואה?“ אמרתי לו.

„כן“, אמר. „אדון מיץ עסוק עכשיו“.

„יש לך תפיסה“, אמרתי. „אני גאה בך“, והושטתי לו את ידי, והוא שם בכפי את הבקבוק העטוף נייר־זהב והמעוטר שנצי־ארגמן, ויצא. סגרתי את הדלת ופניתי לאחורי. הבקבוק היה בידי וחשתי את הזרמים החמים שוטפים את קרבי ומזרימים את הרוק אל פי. ליטפתי אותו וחייכתי אליו וחיפכתי אותו בלחי ונשקתי אותו בפי ונשבעתי לו ידידות־עד והתפוננתי לספר לו את מיטב סיפורי, כאשר השד שלח את רמי לקראתי.

העברתיו לאחור, כמוס כסוד המלך.

„שלושה חדר־מיטות! ריקים, ריקים. משתגע!“ צעק. „אתה בטוח שלא תעינו בדרך? זה המקום שאליו היינו צריכים להגיע?“
„חפה“, אמרתי. „הערב רק מתחיל“.

„אבל ריקים!“

„נבוכדנאצר!“ אמרתי. „אתה מוכרח לצעוק?“

הוא הביט בי והביט. אחר קרב אלי אט־אט עד שנגע אפו באפי.
„יאכלו התולעים את בשר זקנתי“, לחש לתוך עיני, בקרבו. „יצמחו ארנים בכף־ידי?“

„אתה מוכרח לצעוק?“ אמרתי אל תוך עיניו.

„שמפניה!“ לחש בשפתיים צמודות. „תבוא עלי קללתך, אמי! יוריש אבי את כל כספו לקרן־הקיימת, יפה הברד את כל תבואותי!“
אבוד, אמרתי לעצמי, אבוד.

„תוציא את האקדח שלך“, אמר רמי לאטו בחפכו קצה חטמו בחטמי. „עכשיו בלך לרצוח קצת את הבקבוקון הזה ונשלח את נשמתו עדן“.

נכנסנו לחדר הסמוך וסגרנו את דלתו אחרינו וטיפלנו בפקק עד שעף ירוי לתקרה, בקול בעבוע גדול, והעברנו את הבקבוק מפה לפה. כשהתעייפנו יצאנו לנות, באולם הגדול. השחקן השיפור המשיך לשיר את מארינה והחל לפתע לפשוט את בגדיו, מתוך רצון עז להישאר בתחתוניו בלבד. מישהו לקח לחדר־השינה ומיד בקער משם נחירותיו. ג'ודי עשתה עם אמידוף את הסווינג, כמו שיכלה רק אמנית כמוה, והכל עמדו סביבם במעגל ומחאו כף, לפי המנגינה. עמדתי שם והבטתי בהם והבקבוק חבוק בידי.

„האם כבר אמרתי לך שאת הנערה המרתקת ביותר בכל הסדום־ועמורה הזו?“
 ניסה מיץ את מולו, מיד עם תום הריקוד.
 „קוראים לך מיץ?“ אמרה.
 „קוראים לי אהבה“, אמר.
 „מזמן שאדם גורש מגן־עדן, היהודי הזה לא החליף את שיטתו“, אמר אחד
 העתונאים לרעיו שסבּוהו, כוסותיהם בידיהם.
 „שם יפה“, אמרה ג'ודי. „הכרתי פעם איש בשם זה.“
 „כשאני עובר בגן, הצפרים מתעלפות והנרקיסים מסמיקים“, אמר.
 „אבל הוא קפץ מעל הגשר של ברוקלין“, אמרה, „וטבע.“
 לגמתי את שארית השמפניה שבבקבוק, בגמיעה אחת. ניגשתי אל החלון, הגשתי
 אל פי, לחשתי באזניו את בקשת סליחתי, והטלתי בכל כוחי החוצה, ועמדתי
 והקשבתי איך הוא מתנפץ על הכביש שמתחת ומשתתק.
 „מדוע היה עליך לעשות זאת?“ שאלה אותי נערתו של אמידוף.
 „אני לא יודע“, אמרתי. „אני לא יודע.“
 „אתה שיכור?“ שאלה.
 „אני לא יודע“, אמרתי לה. „הלוואי והייתי יכול לרפב על סוסו של המלאך
 גבריאֵל. אני צמא.“

השעה היתה כבר אחת אחרי חצות. אמידוף ישב ליד ההגה, נערתו שעונה על
 כתפו וראשו מופנה אלינו.
 „לאן עכשיו?“ שאל. „לעומר פייאם?“
 „לא“, אמרתי. „אני מקווה שלא לעומר פייאם. לאפדיה.“
 „אני מאושר שלא אמרת רמת־אביב“, אמר דני.
 „ניסע לאפדיה“, אמר אמידוף. „לפחות יש שם תזמורת טובה.“
 אבל כשחפצנו להיפנס למכונית נוכחנו כי מספרנו גדל ונוספו עלינו עתה עוד
 שנים־שלושה.
 „מישהו יצטרך לדאוג למכונית נוספת“, אמר אמידוף בשלוה והניח ראשו על ההגה.
 „סע“, אמר דני. „זה יהיה בסדר.“
 „תעשה זאת בעדינות, הא?“ אמר אמידוף בעצלתיים, מבלי הרים ראשו מן ההגה.
 דני הביט בו בעצב. הלילה היה לח מאד והפיכר המתה מאדם, ומכוניות רבות
 חנו בעבריה השונים.
 „סע“, דני אמר, „יצור חינני שפמותך.“

כשנסענו ראינוהו מאחורינו, יושב ליד ההגה של דה־סוטו חדישה, מנופף בידו
 ודוהר בעקבותנו ולידו שלושת החדשים, אדומים מרוב התרגשות, בולעים את
 רוקם, מוטי־ראש מרוב ציפיה וסקרנות להרפתקאות החמות. ושוב דהרנו בלילה,
 והפעם לאורך כביש־החוף, ושלטי־הניאון הבוערים רצו לקראתנו משני צדי הדרך,
 ופנסי המכוניות החולפות סינוורו אותנו כל־אימת שהגיחו לעומתנו במפנה הדרך.

ואנו ישבנו כנדונים, נטולי־מנוח, כבני־החורגים של קין, והדרך היתה אִמְנו אשר את חלבה ינקנו, ושׁוֹבֵע לא בא לנו, ורעבנו לה וצמאנו והיא היתה מתגלגלת לפנינו, עלוטה, רחבת־שת, קולטת אותנו לתוכה וחומקת־בורחת, לפנינו, ושדיה מתנועעים ברות, לפנינו, ואנו רודפים אחריה חורצי־לשון, כבדי־נשימה, דוהרים כשדים מיוחמים ורירנו זב, והיא, לפנינו, רחוקה ובלתי מושגת.

אמידוף החנה את המכונית בינות לעשרות המכוניות, במגרש־החניה. נכנסנו לאולם־ הפניסה הנוצץ והמפואר של המלון המהודר, המואר באלפי אורותיו. מהבאר בקעו צליליו של הפסנתרן בנגינה מושלמת שהזכירה לי את הרביעיה של דייב ברובק. הלכנו לשבת באכסדרת־השיש הלבנה, סמוך לים ולבריכת־השחיה.

„ועכשיו נוכל לשיר, בשני קולות, את אנו־באנו־ארצה ואת אָל־יבנה־הגלילה. כל הטיפוסים האלה, מהעליה השלישית, גילו סוף־סוף את הסוד איך לעשות את המיליון הראשון ומתחילים לצאת בסוף ימיהם לחטוא במלונות־הפאר, על רחבת־ הריקודים“.

רוב הנוכחים היו בני גיל־העמידה, קבלנים וסוחרים, מתעשרים־חדשים, עבי־כרס, מקריחים, שהוציאו לבילוי של מוצאי־שבת את נשותיהם השמנות, המכוסות תכשיטים כבדים ונוצצים. הם התנועעו וקיפצו ברחבת־הריקודים, כדובים מאולפים, בכבודת שאינה נטולה חינניות.

„אני שונא אותם“, המשיך רמי, „את הקבלנים השמנים האלה, ואני שונא את נשותיהם השמנות והמצובעות, ואני שונא את הילדים שלהם, שיהיו קבלנים שמנים וקרחים ויבנו דירות־עם־הסקה־מרכזית לפקידים קטנים ממשרד־הדואר, ואני שונא את המקום שהם תופסים על רחבת־הריקודים הזאת“.

„מלצר“, אמר אמידוף ברשול. „התואיל להביא לו סלט־פירות בכוס גדולה? זה יסתום לצמיתות את הפה הגדול שלך“.

„אני אצעק את זה!“ אמר רמי.

„בטח“, אמר דני. „ואני אקדח חור בבטנך ואשפוך החוצה את כל היין המשוגע שבלעת בימי חיך“.

„ויסקי כפול בשבילי“, אמר אמידוף והביט אל מעקה האכסדרה, שהגלים לחכו את יסודותיה מבחוץ.

קמתי.

„נרקוד, נסיכה?“ אמרתי לה.

ג'ודי קמה. הובלתי אותה אל רחבת־הריקודים, בינות לשולחנות העמוסים משקאות ואנשים, עד־שׁוֹבֵע. סולן התזמורת היה עתה נגן הסקסופון.

„ספרי לי שוב על שתי הפעמים שהיא ניסתה זאת“, אמרתי לה חרש.

„שוב?“ אמרה.

„כן“, אמרתי. „שוב“.

„בפעם הראשונה היא עשתה זאת כשנכנסתי לקולג'“, אמרה.

„ספרי איך היא היתה למחרת בבוקר, כשהתעוררת“, אמרתי.
 „למחרת בבוקר, כשהתעוררתי מתוך כאב וחשתי בקילוח הדם הזנוק מתוך ורידי
 החתוך“, אמרה.
 „הבטת אל תוך עיניה הגדולות“, אמרתי.
 „הבטתי אל תוך עיניה הגדולות“, אמרה.
 „והיא לא צעקה“, אמרתי.
 „היא לא צעקה“, אמרה. „היא לא היתה היסטרית כלל. היא הביטה בי בעיניה
 הגדולות וצחקה בקול משונה.“
 „זה היה אחרי שאביך גילה לה שנודע לו מה שכל הגברים ברובע ידעו מפבר“,
 אמרתי.
 „זו היתה הפעם הראשונה“, אמרה.
 „נשארתי בחיים, נסיכה“, אמרתי.
 „התעלפתי“, אמרה. „אבל נשארתי בחיים. וגם הצלקת נשארה.“
 „אל תספרי עכשיו על הפעם השניה“, אמרתי. „ספרי איך התחיל לעשות את הסרט
 הגדול, שהביא לו אחר־כך את האוסקר.“
 „זה קשור בפעם השניה“, אמרה אל לחיי ואני חשתי את נשימתה.
 „היום יום־הולדת שלך“, אמרתי.
 „אתה דוכס־הדוכסים“, אמרה.
 „עברתם אז לניו־יורק“, אמרתי.
 „זה קשור בפעם השניה, דוכס“, אמרה.
 „כן“, אמרתי. „זה קשור בפעם השניה.“
 „לספר עכשיו על הפעם השניה?“ אמרה.
 „לא“, אמרתי. „אל תספרי עכשיו על הפעם השניה. מתגעגעת עוד על אייב?“
 „כן, דוכס“, אמרה.
 „הוא יבוא אחר־ך?“ אמרתי.
 „כן, דוכס“, אמרה.
 „הוא הבטיח כי יילך אחר־ך עד סוף העולם“, אמרתי.
 „כן, דוכס“, אמרה.
 „לא אוכל לשאת אותך לאשה“, אמרתי. יכולתי לראות את בבואת הירח נשקפת
 בתוך בריכת־השחיה ויכולתי לחוש את אדמומיתו ויכולתי לשמוע את המיית הגלים
 המתפרבלים בתוך הים.
 „חשתי שתגיד לי את זה הערב“, אמרה.
 „התזמורת נהדרת“, אמרתי.
 „בגלל אמי?“ אמרה.
 „לא“, אמרתי. „נחליף את הנושא.“
 „זה לא שגעון“, אמרה. „זה לא עובר בתורשה.“
 „אני יודע“, אמרתי. „אני לא מפחד מנימפומניות.“

„בגלל הדרכון שלי?“ אמרה.
 „לא“, אמרתי. „אני לא צבוע. הנדבר עכשו על יערות־העד של בינג־בונגו?“
 „אתה האיש המוזר ביותר שהכרתי אי־פעם“, אמרה.
 „אני מטורף על פי דרכי“, אמרתי.
 „נרקוד עוד אחד?“ אמרה.
 „עוד שלושה“, אמרתי.
 „מדברים על נושא מעניין, לא כן?“ אמרה.
 „את ידיך, נסיכה“, אמרתי.
 „נשק אותן“, אמרה.
 „הן מכשפות אותי“, אמרתי, „ואת יודעת“.
 „כל פעם שאתה נושק אותן, אני חשה בהן כוית־אש“, אמרה.
 „שתי המכשפות השחורות“, אמרתי ונשקתי. „אני חולם עליהן בלילות“.
 „עוד“, אמרה. „אני נשרפת“.
 נשקתי שוב ושוב והיא עצמה את עיניה ונאנקה.
 „מוטב שתעזבי את הארץ הזאת“, אמרתי.
 „אני אעשה כל מה שתאמר לי“, אמרה.
 „מוטב שתעזבי את הארץ הזאת. עוד מעט יגיע הסתיו ואחריו יבוא החורף“,
 אמרתי.
 „אני אעזוב את הארץ הזאת בסתיו, דוכס“, אמרה, „ואני אמות בסתיו“.
 „אני חולם עליהן בלילות“, אמרתי. „שתי המכשפות השחורות“.
 „נשק אותן“, אמרה.
 „אני נושק אותן“, אמרתי, „ואת יודעת“.
 „הן עורגות אליך בלילות“, אמרה, ואני נשקתי אותן, את הצלקות, בטבורו של
 הכאב.
 „תוכלי לפגוש את אמידוף אצל קווינס־סי, בפּינת ברודביי והארבעים־ושתיים“
 אמרתי.
 „אני אפגוש אותו שם“, אמרה. „אני אהיה שם כל יום־חמישי בשבוע“.
 „הייתי רוצה להכיר את אייב“, אמרתי.
 „לתאר לך אותו?“ אמרה.
 „לא“, אמרתי. „הייתי רוצה לראות אותו. אל תתארי אותו“.
 „בסתיו אני אמות, דוכס“, אמרה.
 „נסיכה“, אמרתי. „בסתיו אני אתחיל לגדל פרחים“.
 „מדוע לא תוכל לבוא עמי?“ אמרה.
 „עלי לסיים את לימודי“, אמרתי.
 „אני אחכה“, אמרה, „למרות שאני יודעת שלא תסיים אותם לעולם“.
 „לא, נסיכה“, אמרתי. „אני שייך לכאן“.
 „ואני שייכת לשם?“ אמרה.

„את שייכת לשם“, אמרתי, „ובסתיו תחזרי לשם.“
 „בסתיו אני אמות“, אמרה. „ועכשיו נרקוד ונשתוק.“

„הולכים לטבול ביים“, בישר רמי כשחזרנו לשולחן.
 „עכשיו?״ שאלה נערתו של אמידוף.

„כן“, אמר רמי. „זוהי שעת־הכושר לעשות זאת באושר וביושר.“
 „אבל אין לנו בגדיים!“ נערתו של אמידוף קפצה וזיעת ריקודיה מבצבצת על מצחה.
 „בגדיים הוא מוצר שנועד לשימוש רק בשעות היום“, אמר רמי.
 „שיכור מטורף“, אמר אמידוף.
 „הולכים“, צהל רמי.

„למה לא?“ אמרתי. „תמיד צריך להתקדם בחיים ולעבור את כל הנסיונות.“
 השעה היתה שתיים אחרי חצות. רוח קרירה החלה לנשב מן הים. התזמורת הפסיקה את נגינתה והנגנים אספו את כליהם. המלצרים התרוצצו בין השולחנות כאחוזי־תזוית, מגישים את החשבונות ופודים את התמורה. קמנו ואחרינו כל השאר. הלכנו בתוך צלילי הלילה, על מרצפות השיש החלקות, בינות לשולחנות המתרוקנים, מתחת לנורות־הניאון הלבנות. מתחתינו רגעה בריכת־השחיה, דמומה, ומקפציה רדומים ונטולי־חיים. אורות אחדים ביצבצו בחלונות הגבוהים של המלון. יצאנו את אולם־הכניסה, שאורותיו הועמו עתה, וניגשנו אל המכוניות שפיסו את מגרש־החניה, ממתניות בסבלנות כלבית לבוא בעליהן.

נסענו לאורך החוף, וחשנו איך הגלגלים המלכותיים מפלסים להם דרך בחולות העמוקים. החוף היה שומם ונטוש והירח שטף אותו באור חושני ומרטיט־לב. זים היה מיסתורי, רווי־רזים, גדול ומשתרע לכל הכיוונים, רוטט ומפרסם, וגליו רצים אל החוף, עטורי כרבולת־קצף, לוחשים ונושפים בשפתם העמומה, נבלעים בתוך החולות והזורים וחומקים, בשובבות קונדסית, אל הים הגדול והמכושף. עצרנו והבטנו על פלומות הגלים המתנועעות ומרצדות לקראתנו בתוך האדווה, שרוח־הלילה הרעידה את מיתריה, והרחק־הרחק, על קו האופק האפל, ראינו אורות בוקעים מהים ולא ידענו אם נערי־נפטון החוגגים הם או כוכבי־ריקיע, ולא העזנו לצאת מהמכונית. אמידוף ישב וידיו שלובות על ההגה, ונערתו מניחה ראשה על כתפו, וראוביק הצית לו סיגריה, ואני העברתי אצבעותי בשערה המתולתל של ג'ודי, וכולנו הבטנו אל הים, מאזינים ללחשו עת הסתער על החוף ונחבט ונסוג, רתוקי־קסם, סוגדים ומרתתים.

אורות המכונית השניה הגיעונו ובמהרה עצרה לידנו. ורמי יצא מתוכה.
 „מה אתם מחכים?“ צעק אלינו, וצלליתו נזדקרה, אפלולית וכהה, על רקע הכרבולות המקציפות של הגלים, והוא עמד, חסרי־ישע ופעוט, נוכח הים הענקי.
 „כבר יוצאים“, אמר אמידוף בעצלתיים והוסיף לשבת, ידיו על ההגה ונערתו שעונה על כתפו. איש מאתנו לא חפץ לצאת. הים היה נשגב וקדוש, קסום וגואל, וכבר חדר לתוכנו והפכנו לעבדיו הנרצעים.

בבת־אחת היפתה אותנו, על פנינו, כל הדרך הארוכה, רחבת־השת, שרדפנוה כל הלילה, מירושלים ועד שפת־הים, הדרך שסחפה אותנו, חסרי־מנוחה, סעורי־דם, שועטים־לוהטים אל תוך הלילה הפתוח, אל לב מרחביו האינסופיים. ובבת־אחת יכולנו לחוש איך הכל חולף ופג, מתמוסס וגז, ומאום לא נותר לבד מאותה ציגה שבלב, ומשקט מוזר בכל תאי העצבים, בתום התסיסה ובדעוך הלהבה. הים מחק את הכל והותירנו רופסים, רוגעים וחדלי־רצון. עתה, סוף־סוף, היו השועלים בפנים, בתוך הכרם, בפנים, בפנים, בחסדם האלוהי של הגלים הרפים, הלוחכים את שולי החוף ונסוגים ונאספים אל תוך גלימתו של אביהם הגדול.

„תצאו, תצאו!“ צעק רמי והרים בחפניו חול וזרקו על חלונות מכוניתנו. איש לא ענה לו.

„אל תהרסו את המשחק, אתם!“ צעק, שיכור, „התחלנו לשחק את המשחק הזה ועלינו לסיים אותו, לסיים אותו!“ יצאנו.

„אנחנו נתפשט כאן“, אמר אמידוף, „ואתן, התפשטנה מאחורי המכונית“. נכנסנו למים, והזרמים החמים והקרים העבירו רטט מחשמל בגופותינו העירומים, אבל ידענו כי המשחק כבר תם, וכי היינו כבר בפנים.

וכאשר נסעו והשאירונו בודדים על החוף הדמום, והכוכבים החלו לנשור ולהימוג בזה אחר זה, ועמוד־השחר עלה, ופאתי השמיים החווירו, והחוף התבהר והלך אט־אט, התחלתי לפתע לשמוע אותו, חל ומרטיט, וגל של אש שטף את עצמותי הרועדות מצינת הבוקר.

„אני שומע אותו, אני שומע אותו מתוך הגלים“, אמרתי דבוק־עפעפיים. „כן, דוכס“, אמרה. „זה שי“.

קולו רעף מן השמים המחווירים ומן הים המתפלל ומחולות הזהב העמוקים. אושר רהוי, מצמית וקדמוני גדש את כל ישותי.

„אני שומעת אותו“, היא אמרה. „אני שומעת אותו“.

„שי, אחי שי“, אמרתי וחשתי את רוח השחר הקלה מחוללת על גופותינו מכוסי החול.

„דוכס“, אמרה.

„כן, נסיכה“, אמרתי.

„הכוכבים נופלים לתוך המים“, אמרה.

„כן“, אמרתי.

„השחפים צווחים מעל גבי הגלים“, אמרה.

„כן“, אמרתי.

„עוד מעט יאיר היום“, אמרה, נסוכת־חלום. ואני פקחתי את עיני וראיתי את תלתלי השמש מגיחים מתוך המים העמוקים ומתפשטים על כל היקום, אשר היה סביבנו.